

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, der kalder mig herop, er hr. Ove Fichs ganske rimelige og agtværdige betragtninger over nødvendigheden af at se spørgsmålet om EU i forhold til fred, demokrati, miljø og bekæmpelse af arbejdsløshed, og hr. Ove Fich kritiserede hr. Uffe Ellemann-Jensen voldsomt for, at de elementer ligesom ikke var inddraget i hr. Uffe Ellemann-Jensens tale.

Sådan forstod jeg det, og det kunne man jo sige var udmærket, men mit spørgsmål til hr. Ove Fich er: Hvorfor er disse udmærkede elementer, som hr. Ove Fich nævner, så ikke med i det dagsordensforslag, hr. Ove Fich selv har været med til at fremsætte? Der står, at hovedformålet med regeringskonferencen er spørgsmålet om de central- og østeuropæiske lande. Hvor er f.eks. spørgsmålet om det demokratiske element, der skal sikre, at der kommer et flertal af den vesteuropæiske befolkning bag unionsprojektet, før man begynder at udvide det med andre? Jeg synes altså, at hr. Ove Fich også skylder en forklaring på dette område.

Så vil jeg sige til hr. Peter Duetoft, at hvis hr. Peter Duetoft opfatter det på den måde, at hovedopgaven består i at sikre enighed mellem ham og hr. Uffe Ellemann-Jensen, er det jo fint, og så ønsker jeg hr. Peter Duetoft held og lykke. Det tror jeg han får brug for ved den folkeafstemning, som kommer.

(Kort bemærkning).

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Fru Elisabeth Arnold synes at overse, at politisk lederskab altså også består i at tage pejling af den internationale udvikling og så fremsætte forslag til, hvordan man kan sikre et land størst mulig indflydelse på den del af udviklingen, som er væsentlig for landet selv. Det kan være, at man så en gang imellem når frem til nogle forslag, som der ikke umiddelbart er et stort begejstret flertal for, og så består politisk lederskab i at starte en åben debat og turde lægge forslagene frem efter at have argumenteret for dem. Den dér med ikke at skulle lægge noget frem, hvis det ikke, endnu før debatten blev holdt, var sikkert, at det kunne vedtages, er jo ikke politisk lederskab.

Derfor vil jeg gentage, at vi har brug for en grundig og åben debat om disse spørgsmål, og først når vi har haft den, kan der være mening i at lægge nogle spørgsmål frem for befolkningen. Vi ved jo ikke, hvor nogle af disse ting ender, og

det fremgik også af regeringens redegørelse i dag.

Hr. Gade peger på, at der er kommet nogle nye EU-lande, der med hensyn til forsvarssamarbejde og Vestunionen er i en situation, der kan minde om Danmarks, selv om de altså ikke er NATO-medlemmer, men lad os da så vente og se, om ikke nogle af de lande også vil synes, det vil være rigtigt at gå med i det europæiske forsvarssamarbejde, som vi jo ved vil blive resultatet af regeringskonferencen. Hvorfor ikke prøve at tage diskussionen i det næste års tid eller to om disse forskellige valgmuligheder, der begynder at tegne sig, og så vente til senere med at kaste os ud i et vældigt slagsmål om, hvordan vi skal tilrettelægge en folkeafstemning?

Mit råd til hr. Thulesen Dahl skal også være, at vi i stedet for nu at begynde at føre debat om danskerens ret til at sige ja eller nej til, hvad han skal være med til, måske med fordel kunne prøve at gå ned i substansen af det forsvarssamarbejde, der begynder at tegne sig, samarbejdet om politiindsats, om flygtningepolitik, osv. Lad os diskutere de ting og så fare i hovedet på hinanden den dag, vi er rede til at drage nogle konklusioner.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Duetoft mente ikke, at han var arrogant, når han sagde, at det er hans mål at få hævet de danske forbehold. Han mente ikke, at det var udtryk for arrogance, hvis man gentager det forløb, som vi oplevede i 1992, hvor et flertal i Folketinget blev stemt ned ved en folkeafstemning. Han har ikke set de opinionsmålinger, som klart viser, at et stort flertal i den danske befolkning ønsker, at disse forbehold skal oprettholdes.

Men hr. Duetoft ved jo godt – og det er det, der først og fremmest bekymrer mig, og især bekymrer det mig, at ministrene ikke får bragt det her på det rene – at når vi f.eks. har dette papir til behandling i Europaudvalget om, at regeringen skal sende et papir om erfaringerne med Maastricht-Traktaten, står der intet om forbeholdene. Der står tværtimod en hel masse ting, som peger på, at man er villig til at opgive forbeholdene, f.eks. med hensyn til flertalsafgørelser vedrørende udenrigspolitikken. Der står i papiret, at det er et problem, at et land kan blokere for fælles afgørelser, og det kan kun forstås således, at man ønsker flertalsafstemninger om udenrigspolitikken. Sådan er det, må jeg sige til hr. Fich.